



— Ik groet den sultan der Oeylamkoeroes. (Blz. 114).

— De sultan der Wyliankoeroes groet den sultan der Oeylamkoeroes en wenschte met hen in vrede te leven. Hij is zijn vijand niet.

— Na eerst zijne mannen op de mijne, die niets misdeden, te hebben losgezonden.

— De sultan der Wyliankoeroes wist niet wat er gebeurd was en verkeerde in den waan dat de vorige sultan nog leefde. Nu hij weet dat een blank opperhoofd de Oeylamkoeroes aanvoert, verlangt hij in vrede met hen te leven.

— Waarom heeft hij dat niet gezegd aan mijne gezanten?

— Er zijn geene gezanten gekomen.

De Rosse wendde zich tot de hoogwaardigheidsbekleeders, die hem omringden, en bemerkte dadelijk aan de houding der twee kerels, die hij naar den sultan der Wyliankoeroes had gezonden, dat zij hadden gelogen en niet in de vijandelijke kraal waren geweest.

— Doe die twee kerels gevangen nemen en in onze kraal opsluiten...

En tot den neger met de witte vlag:

— Hoe weet uw opperhoofd dan, dat ik thans de vorst der Oeylamkoeroes ben?

— Wij hebben een uwer mannen gevangen genomen, bij den aanval op den berg gewond en door u achtergelaten. Hij heeft ons alles gezegd. Zoodra de blanke man dat had vernomen, wilde hij ons verlaten en naar u komen...

— De blanke man?

— Die met zijn zoon bij ons is teruggekeerd.

— Janneken leeft! kreet de Rosse... Zijn ze beiden ongedeerd?

— De kleine is ziek.

— Ziek!... Kom, we rijden dadelijk naar de kraal.

— Wees voorzichtig... Is het soms geen list, om u in hunne macht te krijgen.

— Hoe zouden ze weten, dat wij onze vrienden opzoeken?

— De gewonde neger kan hun dat ook gezegd hebben.

— Zeker, zei Mol, en die zwarte uilskui-kens zijn tot alles in staat. Zeg dat gij verlangt den blanken man te zien. Als het inderdaad de heer Steadily is, dan zullen we meer vernemen, en kunnen we gerust naar de kraal gaan.

De Wyliankoeroes verwijderden zich en eenige oogenblikken na hun terugkeer in de kraal verscheen de heer Steadily.

— Hij is het! kreet de Rosse en ijde den Brit tegemoet.

— Mijnheer Steadily! Mijnheer Steadily!...

Hij stak de handen naar den Engelschman uit, doch deze drukte ze niet.

Hij boog even en zei:

— Ik groet den sultan der Oeylamkoeroes.

Een oogenblik werd de Rosse door deze koelheid uit zijn lood geslagen, doch het was eigenlijk niet om den heer Steadily te doen.

— En Janneken? vroeg hij.

— Is ziek. De jongen heeft eene hevige koorts gehad. 't Is nu toch veel beter. Mol is bij u?

— Ja, evenals Tarara.

Al sprekende waren zij den knecht genaderd.

— Mijnheer Steadily, ik ben verheugd u terug te zien, zei Mol.

— Ik niet min, want ik heb u reeds dikwerf noodig gehad, antwoordde de Brit. De boet die ge thans hebt opgelopen, kunt ge in uw gensche leven niet meer terugwinnen.

— Het zal niet meer noodig wezen ook, sprak Mol, want ik heb een anderen dienst! Ik ben eerste minister van Zijne Majesteit Lodewijk den Eerste, keizer der Oeylamkoeroes.

— Zoo... Mijne gelukwensen...

En tot den Rosse:

— Als ge nu iets doen wilt, dat voor deze streken een heilzaam uitwerksel zal hebben, sluit dan vrede met den sultan der Wyliankoeroes, die niet beter vraagt.

— Laat ons dan naar de kraal gaan, zei de sultan.

Het is niet mogelijk het weerzien van Janneken en den Rosse te beschrijven.

Langen tijd bleven ze weenend, zonder een

woord te spreken, in malkanders armen gekneld.

De kleine was uiterst mager en zijne groote oogen glansden van de koorts.

— Als ik mijne medicijnkist terug heb, zal de kleine spoedig genezen zijn, zei de heer Steadily... En mijne plannen en mijne pakken met allerhande tuigen, hoe zijn die gesteld?

— Onaangeroerd.

— Des te beter, want eene terugreis naar Boma zou mij erg tegengestoken hebben... De sultan der Wyliankoeroes wacht ons...

Met veel plichtplegingen en oprechte vriendschap werd de Rosse door den vorst ontvangen, die hem kostbare geschenken aanbod en hem zelf voorstelde vrede te sluiten.

Tarara deed opmerken, dat zijn sultan daarover eerst zijne mannen diende te raadplegen, doch de Rosse meende dat hij de meester was en alleen te oordeelen had of er moest gevochten worden of niet.

De bloedverwisseling had tusschen de twee negerkoningen plaats en er werd vastgesteld dat een groot feestmaal, in de kraal der Oeylamkoeroes, het vredesverbond tusschen de twee stammen zou bezegelen.

De heer Steadily drukte het verlangen uit den Rosse naar zijn hoofdplaats te vergezellen, om zonder langer uitstel Janneken de noodige geneesmiddelen toe te dienen, en, wat voor hem de hoofdzaak was, terug in het bezit te komen van plannen, teekeningen en voorwerpen, die hij reeds zoover door het zwarte land had medege dragen.

Janneken werd in een draagtoestel gelegd, een soort hangmat aan twee stokken bevestigd, welke door twee negers op de schouders gedragen werden.

Toen de vier blanken bij de strijdvaardige en strijdlustige Oeylamkoeroes waren teruggekeerd, maakte Tarara aan deze bekend dat er vrede met de Wyliankoeroes was gesloten geworden en er dus niet zou gestreden worden.

Bevel tot den terugtocht werd gegeven.

De negers waren meest allen uiterst ontevreden.

Een dof gemor steeg zelfs uit hunne rangen op, maar ze gehoorzaamden en keerden naar hunne kralen weder.

— Dat is uw ongeluk, zei Tarara.

— Wat? vroeg de Rosse, die naast het draagtoestel stapte, de hand van Janneken in de zijne en zijn blik op den kleine gericht, onverschillig aan hetgeen er rond hem gebeurde.

— Die vrede.

— Waarom dan toch?

— De Oeylamkoeroes zullen u nooit geven den krijg niet te hebben doorgedreven. Ze zullen het eene lafheid heeten en geen ontzag voor u meer koesteren.

— 't Is niet noodig ook. Ze kunnen gelijk gestolen worden!

— Ze zullen opstaan en u dooden.

— Ik zal ze daartoe den tijd niet geven! En de gelegenheid ook al niet. Binnenkort zullen ze een anderen sultan mogen kiezen, die dan tegen de Wyliankoeroes vechten kan zooveel het hem lust!

— Wat zijt gij dan van plan?

— Als de heer Steadily verder reist, met hem mede te gaan.

— Aï! zei Mol, dat is erger.

— Hoedat?

— Dan moet ik mijne boet toch betalen!

— Hoe eerder dat we dan trachten hier weg te komen, hoe beter, zei Tarara, want ik geloof dat de hoofden van deze gelegenheid gaan gebruik maken, om u eene kool te stoven.

— Ik vraag niet beter, maar eerst moet Janneken genezen zijn. Zoolang zullen we die blinkdoozen...

— Ge spreekt van uwe onderdanen, deed Mol opmerken. Blinkdoozen!

— Zoolang zullen we mijne onderdanen nog wel in toom houden, hoop ik!... Ga eens tot bij den heer Steadily, Mol, en vraag hem eens wat hij van plan is te doen.

De Brit liep aan het hoofd der krijgers, om een der eersten in de kraal te wezen.

Hij haakte er naar zijne bezittingen weder te zien, om zich te kunnen overtuigen dat er niets verloren of ontredderd was.

Mol naderde den heer Steadily.

— Mijnheer, vroeg hij, mag ik u vragen wat ge van plan zijt te doen, als ge in onzen kraal zult wezen?

— Stelt ge mij nu vragen?

— Zeker.

— Ik moet u...

— Tut, tut, tut, onderbrak Mol, ik moet u

doen opmerken dat ge vergeet waar gij u bevind.

— Dit toontje...

— Is het toontje van den eersten minister van Z. Majesteit Lodewijk I, keizer der Oeylamkoeroes, door den vorst, op wiens gebied gij u bevindt, tot u gezonden, om er naar te vernemen wat gij van plan zijt uit te voeren, als ge terug in het bezit der u ontnomen voorwerpen zult wezen?

Op plechtigen toon werden deze woorden gesproken.

De heer Steadily keek Mol doordringend aan, daar hij niet kon gissen of het ernst was.

Mol vertoonde het ernstigste gelaat van de wereld.

Voor de eerste maal van zijn leven mischien was de Brit uit zijn lood geslagen.

Een kort oogenblik bleef hij sprakeloos.

Dan zei hij, na een lichte buiging, en op half spottenden toon:

— De heer minister gelieve aan Zijne Majesteit te zeggen, dat ik die zaak met Zijne Majesteit zelf wensch te bespreken.

Nu bleef Mol een stond sprakeloos den heer Steadily aankijken, niet wetende of hij bij den Rosse moest terugkeeren of verder met den Brit spreken.

— Mijnheer, zei hij eindelijk, laat ons nu eens ernstig wezen.

— Ik ben nooit anders geweest.

— En tegenover elkander wezen zooals vroeger.

— Als ge 't zoo verlangt, mijnheer de minister.

— Zeg maar Mol.

— Mijnheer de minister Mol... Hewel, mijnheer de minister Mol, ik zal u dan zeggen dat het mij zeer veel plezier doet, dat Rosse Louis sultan der Oeylamkoeroes is geworden... Ik zal nu een grondgebied bewonen, waar ieder mij met vrede zal laten, waar ik doen kan wat ik wil, en ben dan ook van plan hier geruimen tijd te verblijven, als de sultan het mij wil toelaten. Ik hoop dat de heer minister Mol wel een goed woordje in mijn voordeel bij den vorst zal willen spreken!

Mol ging terug bij den Rosse en kreet, op blijden toon:

— We blijven hier!

— Hoe, we blijven hier.

Hij maakte den sultan de woorden van den heer Steadily over.

— Als de meester het verlangt, antwoordde de Rosse, dan zullen wij natuurlijk hier en ik sultan blijven.

In de hoofdkraal gekomen, werd een gedeelte van het paleis afgestaan aan den heer Steadily, die nog denzelfden dag een paar kisten deed uitpakken en zat te cijferen en te teekenen.

Janneken werd toevertrouwd aan een stokouden neger, die de faam bezat vele kruiden te kennen, die tooverkrachten bezitten en zelfs dooden weer levend kunnen maken.

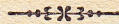
Hij beloofde den kleine op enkele dagen van de koorts te genezen.

— Hoe we toch op eene zonderlinge wijze weer bijeengekomen zijn, zei Mol...

— Het stond geschreven, sprak Tarara, en al wat geschreven staat moet gebeuren.

HOOFDSTUK XVIII

VAN EEN GRONDWET, EEN LUCHTSCHIP EN EEN OPROER



— Mijnheer de minister Mol, zoo sprak Steadily, reeds tien minuten wacht ik op u, en zooals ge weet teeken ik dus zes frank boet op, voor het geval gij uit het ministerie gekegeld en weer mijn knecht wordt... Ik heb u reeds gesproken over mijne inzichten betreffende de Oeylamkoeroes... Gister heb ik de gelegenheid gevonden om mij met mijn ontwerp bezig te houden... Hier is de grondwet, die ge moet afkondigen, na al de opperhoofden bijeen geroepen te hebben... Het is noodig dat we, nu we toch hier zijn, die arme zwarten van de beschaving laten genieten... Tarara zal het ding wel zoo goed en zoo kwaad mogelijk in het Oeylamkoeroes weten over te zetten of aan de opperhoofden diets maken... 't Is zelfs voldoende als de grondwet in het Engelsch bestaat; begrijpen hoeven de negers ze nu wel juist niet, als ze er zich maar aan onderwerpen.

— Ik ga ze dadelijk bij den sultan brengen, en we zullen boden uitsuren om de opperhoofden naar onze kraal te roepen.

Eenige dagen later waren al de aanvoerders van heinde en ver gekomen en vereenigd op het plein, waar de sultan onder den palmboom gezeten was.

Naast hem bevonden zich Steadily, Janneken, geheel hersteld, Mol en Tarara.

— Lap het nu maar eens flinkweg af, zei de sultan. Hoe korter hoe beter, want ik heb honger en ik ben er zeker van dat die deugnieten daar ook niet beter verlangen dan hunnen buik te vullen.

Tarara nam het woord en maakte de opperhoofden bekend dat de sultan eene wet had

opgesteld, waar zij zich allen moesten naar gedragen, op straffe van voor iedere overtreding honderd zweepslagen te ontvangen en bij hervalling een zwarten kop kleiner te worden gekapt.

Daarna gaf Mol lezing van een stuk onder dictaat van Tarara, die den Engelschen tekst van Steadily had overgezet, door dezen laatste geschreven.

Het luidde:

« Wij, Lodewijk de Rosse, vorst van alle Oeylamkoeroes, aan alle opperhoofden en krijgslieden van den stam, heil.

Op voorstel van onze ministers en onder ingeving van den Grooten Geest, hebben wij besloten en besluiten:

De volgende wet zal in ons rijk worden afgekondigd en na het opgaan van de maan in voege treden.

Art. I. De slaven worden afgeschaft en zullen voortaan werklieden geheeten worden.

Art. II. Het is verboden, op straffe van onthoofding, malkander op te eten.

Art. III. Al de Oeylamkoeroes zijn gelijk voor de wet, naar gelang den rang dien zij in het land bekleeden.

Art. IV. Wie zich niet gedraagt naar de bevelen van den sultan, wordt onthoofd, om te leeren gehoorzamen en niet meer « koppig » te zijn.

Art. V. De vorst benoemt zijne ministers en opperhoofden, en stelt ze af naar liefste, omdat het kiezen van die waardigheidsbekleeders aanleiding tot twist en vechtpartijen zou geven.

Art. VI. De officieele taal der Regeering is het Oeylamkoeroesch, doch zij zal geen gebruik maken dan van de Engelsche of de Fransche taal.

Art. VII. Een onderscheidingsteeken, dat zal genoemd worden « de orde van Rosse Louis », wordt ingesteld en zal uitgereikt worden aan degenen die zich onderscheiden. De anderen kunnen het ook bekomen.

Art. VIII. Al wat door bovenstaande artikelen niet voorzien wordt, zal door den vorst worden beoordeeld.

Gegeven in onze hoofdkraal, den achttienden dag onzer regeering ».

Die eerste geschreven wet maakte niet den minsten indruk op de negers, om de afdoende reden dat ze geen woord begrepen hadden van hetgeen Mol gelezen had.

Zoo gaat het met vele wetten die afgekondigd worden, zelfs in beschaafde landen...

De negers-muzikanten roffelden op hunne blikke potten, de heer Steadily riep: hura! en Oeylamkoeroe was eene grondwet rijk.

De schotels met voedsel werden aangebracht, de opperhoofden aten gelijk negers en, als Steadily eenige flesschen whisky deed uitdeelen, waarvan iedere zwarten aanvoerder een goeden teug mocht drinken, gaven ze door luide kreten en gekke sprongen hunne tevredenheid lucht.

Geen der negers die op dien stond niet voor zijn vorst zou willen sterven hebben!

Nog lang duurde het feest en de sultan had zich met zijne vrienden sinds lang in zijn paleis teruggetrokken, als de laatste zwarte uitgeput van woelen en dansen op den grond van het plein de zoete rust zocht, die alleen menschen met een gerust of zonder geweten kunnen smaken...

Des anderdaags ging het er echter heel anders toe, als de opperhoofden weer te been waren en er van feesten geene spraak meer was.

Ze staken de koppen bijeen en bespraken hetgeen er den vorigen dag gebeurd was.

Wat de afgekondigde wet betrof, wist niet een de minste opheldering aan zijne collega's te geven, en ze besloten dan ook eene afvaardiging naar Tarara te zenden, om inlichtingen te bekomen.

Deze legde hun uit wat eene wet was en hoe ze gestraft zouden worden, als ze zich niet gedroegen volgens de bepalingen van die wet.

Dan begrepen ze nog niet al te best hoe dat wel mocht ineen zitten, maar ze verstonden toch dat er dwang in 't spel was en ze gingen dat dan ook op hunne manier aan de andere zwarten bekend maken.

En misnoegd, alhoewel zij het niet lieten blijken, begaven zij zich terug naar hunne kralen...

Op verzoek van den heer Steadily had de sultan bevel gegeven dat al de mannen der hoofdkraal zouden aan 't werk gaan, om een gebouw te maken, verscheidene meters lang, geheel gedekt en slechts langs boven met de noodige openingen voor lucht en licht voorzien.

Zware boomstammen werden geveld en aangebracht en op korten tijd was de gesloten loods klaar.

De zwarten beweerden dat het een nieuw paleis voor den vorst was, maar deze bleef in de vroegere woning van den sultan huizen en alleen de heer Steadily nam zijn intrek in het groote huis zonder vensters en slechts van eene kleine deur voorzien.

Gewapende negers werden rondom het gebouw op schildwacht geplaatst en aan al de kraalbewoners kond gedaan dat ze op eenen kogel zouden onthaald worden, als ze niet op twintig meter afstand van Steadily's werkhuis bleven.

Want een werkhuis was het.

Verschillende balen, pakken en kisten had de Brit in het gebouw doen samenbrengen en door Janneken, Mol en zelfs door den vorst aller Oeylamkoeroes geholpen, hamerde en klopte hij den godganschen dag.

Dat duurde een paar weken, tot op een zeker morgen van uit de loods een zonderling gerucht kwam, dat de negers met schrik sloeg.

Het was alsof daar binnen een soort waterval ontstaan was, die met geweld het water naar beneden voerde.

Wat mocht dit beteekenen?

— Eene nieuwe tooverij, zeiden de zwarten, die nog steeds vol bewondering waren voor de blanken, die de zon in eene kist hadden zitten en ze konden laten schijnen als het hun lustte.

Evenals al de afstammelingen van Adam en Eva, zijn de negers ook met de groote kwaal geplaagd, die het menschedom van de vroegste tijden tot op heden, door de eeuwen heen, leelijke pertten heeft gespeeld: de nieuwsgierigheid.

Verschillende zwarten hadden reeds gepoogd de loods te naderen, doch de geweren hunner gewapende evenaasten hielden hen op eerbiedigen afstand.

Een echter, die meer moed bezat of nieuwsgieriger was dan de anderen, besloot zijne huid te wagen en eenen nacht sloop hij als een slang naar het geheimzinnig gebouw en kon, zonder door de schildwachten opgemerkt te worden, het deurtje bereiken.

Het was echter gesloten en aan openbreken viel niet te denken, want het gerucht zou de aandacht der wachters gewekt hebben en eene blauwe erwt zou aan de nieuwsgierigheid van de blinkdoos, zooals de sultan zijne onderdanen noemde, een einde hebben gesteld.

Een oogenblik bleef de neger besluiteloos, maar, de drang om te weten wat er daarbinnen te zien was zegevierde over alle vrees, en de zwarte klauterde, behendig als een aap, tegen den hooger wand op, zich vastklampende aan de uitspringende gedeelten van de boomstammen.

Weldra was hij tot het platte dak gekomen en legde er zich plat op den buik neder...

Tot de dag verscheen, bleef hij gedurig in die houding liggen...

Het was nog niet lang licht, als de heer Steadily met Mol verscheen en beiden de loods binnentraden.

De lucht en lichtgaten werden opengesteld en onze neger kon naar binnen kijken.

Wat hij daar zag?

In den beginne kon hij er zich geen reken-schap van geven, maar, na zorgvuldig te hebben toegekeken, bemerkte hij dat er een overgroot monster stond, dat geen kop maar een langen, breeden staart scheen te bezitten en groote vleugels vertoonde.

De twee blanken verdwenen onder dat groote dier, uit zeildoek en een ijzeren geraamte samengesteld, en kort daarop hoorde de neger het gerucht, dat de zwarten zoozeer had ontsteld, ja, met schrik geslagen en hij zag het monster bewegen.

Hij kon zijne oogen niet gelooven, dacht dat het een gezichtsbedrog was, maar opeens sloeg het zonderling wezen langzaam een zijner vleugelen op en neer, twee, drij, viermaal.

Een kreet van ontembare vrees ontsnapte den mond van den neger...

Hij kroop achteruit en rolde van het dak...

Op 't oogenblik dat hij op den grond terecht kwam, knalde een schot...

Snel als een tijger sprong de Oeylamkoeroe recht en ijde naar de hutten, waartusschen hij verdween...

Een tweede kogel werd hem nagezonden.

De zwarte werd echter niet getroffen en geraakte buiten de kraal, om in het woud te verdwijnen...

In de eerste kraal waar hij aanlandde, en waar een zeer oud opperhoofd het kraalbestuur in handen had, vertelde de gevluchte neger wat hij in de loods van den blanke had gezien.

Natuurlijk verhaalde hij zulks op zijne manier, en, om zijne vrees te wettigen, gaf hij nog tal bijzonderheden op, die hij uit één stuk uitvond, en zoo werd het zeildoeken toestel een allerverschrikkelijkst monster...

Het oude opperhoofd had zich van eerst af, toen de sultane haar besluit had te kennen gegeven den Rosse te huwen, tegen deze verheffing van een vreemde en een blanke tot vorst der Oeylamkoeroes verzet.

Hij had echter voor de meerderheid moeten buigen, want het gaat bij de negers als bij de blanken: als van de minderheid een gelukkig idee uitgaat, dan wordt het door de meerderheid naar den bliksem geholpen.

Als de grondwet was afgekondigd geworden, had dezelfde aanvoerder, na de uitleggingen van Tarara gehoord te hebben, zijne stamgenooten bezworen den blanken sultan en zijne even blanke vrienden naar de andere wereld te helpen, en weer een Oeylamkoeroe op den troon der vorsten te plaatsen.

Zijn voorstel werd echter niet aangenomen, ten eerste omdat een groot gedeelte der opperhoofden dacht nog vele geschenken te zullen ontvangen van den sultan, ten tweede een ander gedeelte vrees koesterde voor den blanken toovenaar en ten derde een der aanvoerders had gezegd:

— Hij zou zelf sultan willen worden.

Die zes woorden hadden al wat de oude neger reeds in 't midden had gebracht den bodem ingeslagen, daar ook de anderen wel graag sultan zouden geweest zijn, en nog liever een vreemdeling op den heuvel onder den palmboom zagen zitten, dan een ander Oeylamkoeroe daar te moeten zien troonen.

Waaruit nog eens blijkt, dat het in het bin-

nenste der negers gesteld is als in dat der blanken.

Nu, 't is ook waar dat daar bij de zwarten alles denzelfden vorm en dezelfde kleur heeft als bij de witten!...

Als de uit de kraal gevluchte nieuwsgierige neger hem zijn wedervaren verteld had, begreep de oude aanvoerder dadelijk welk voordeel hij uit die toovergeschiedenis kon halen, tegenover den rossen sultan, en hij stuurde dan ook dadelijk boden uit, om de opperhoofden der omliggende kralen te verzoeken in zijn dorp te vergaderen.

Als al de opgeroepen zwarten bijeen waren, werd de neger verzocht te verhalen wat hij in de loods van den grooten toovenaar gezien had.

— Ik beef nog, als ik er aan denk, zei de Oeylamkoeroe, die trotsch was zóó de aandacht der opperhoofden te kunnen boeien.

Ik zag een vreeselijk monster.

Het was wit en plat, zooals de maan als ze boven onze hoofden staat en het had denzelfden witten glans over gansch zijn lichaam.

Zijn muil was rond en vreeselijk groot.

Oogen had het niet.

Hoe lang zijn lichaam wel was? Van hier tot aan het einde van het plein.

De neger duidde een afstand van minstens vierhonderd meter aan.

Een rilling van angst ging door heel de vergadering.

— Zijn staart, zoo vervolgde de neger, was zoo lang en breed, dat wij er allen zouden kunnen op zitten.

Door de huid van het monsterdier kon ik zijne beenderen zien, die zoo dik waren als een boomstam en zwart-bruin, als ijzer...

Zoodra de blanke vrienden van den sultan binnentraden begon het dier te ademen, met een geluid als de hooge waterval van den grooten stroom, en gansch het gebouw daverde onder zijn gesnuif...

Plotseling bewoog het een zijner vleugelen en ik dacht dat het dak ging opgelicht worden...

Dan heb ik de vlucht genomen...

Zoo één vleugel van het ondie, zou ons met één klap allen dooden, en het heeft zeker zooveel vleugels als ik vingers aan mijne hand...

En de neger toonde zijne twee handen, met van elkander verwijderde vingers.

De opperhoofden bleven sprakeloos.

Ieder trachtte vóór zijnen geest het door den Oeylamkoeroe beschreven wezen te doen oprijzen en de eene maakte zich nog een verschrikkelijker voorstel van het monster dan de andere.

Na eenige oogenblikken nam de oude aanvoerder het woord.

— Ik heb lang, zeer lang nagedacht over hetgeen Putalah mij heeft verteld, zooals hij het u nu komt te vertellen.

Ge weet dat mijn vader uit het groote geslacht der Sampankoeoes is gesproten en deze vroeger met den Grooten Geest zelf het bloed van de vijanden dronken en met hem ter jacht toog.

Welnu, mijn vader heeft mij verhaald, dat vele manen, en nog vele manen en nog meer manen geleden, een blanke toovenaar met gloeiend haar in Oeylamkoeroe is verschenen en dat deze ook een monster heeft doen ontstaan dat zoo groot en zoo breed was als het plein hier en glansde als de maan boven onze hoofden, en snoof als heele benden olifanten te zamen, en vleugels had zoo groot en zoo breed als het plein hier, en op bevel van den blanken man met zijnen staart, die zoo groot en zoo breed was als het plein hier, al de kralen van Oeylamkoeroe heeft verwoest.

En eens komen het monster en de blanke man met het gloeiend haar in het land weer. Zoo heeft mijn vader gesproken, die gesproten is uit het groote geslacht der Sampankoeoes, die vroeger met den Grooten Geest zelf het bloed van de vijanden dronken en met hem ter jacht togen.

Geen enkel der opperhoofden dorst zich verroeren.

Zij durfden bijna geen adem halen.

Allen zaten daar met bleeke, trillende lippen.

Het oude opperhoofd verhief de stem en vroeg, met kracht op ieder woord drukkend:

— Oeylamkoeroes, zullen wij weder ons land laten verwoesten door den blanken toovenaar?

— Wij zullen hem dooden! kreet een der zwarten.

Allen sprongen recht.

— Ja!... Ja!...

— Laat ons naar de hoofdkraal gaan!

— Ja, laat ons gaan!

— Ik zal hem mijne lans in de borst duwen.

— Wij ook!... Wij ook!...

De oude aanvoerder schudde het hoofd en sprak tot de opgewonde negers:

— Neen, nu niet...

— Waarom niet? vroeg degene, die eerst geroepen had dat men den rossen sultan moest dooden.

— Wij staan tegenover een machtigen toovenaar, die omringd is van dienaars, die gewapend zijn met bogen, die vuur en ijzer spuwen en wij zouden met onze lansen, met onze bogen en onze pijlen niets kunnen verrichten tegen die bleekgezichten.

Keert allen terug naar uwe kralen en verhaalt aan uwe dappere krijgslieden wat gij hier hebt gehoord en zend boden uit of gaat zelf naar de andere kralen, om ook daar bekend te maken welke onheilen het land der Oeylamkoeroes weldra zullen teisteren... En als allen het weten, dan zullen wij Oeylamkoeroe samen kunnen redden uit de klauwen van den blanken man en zijn monster...

De opperhoofden besloten te handelen zoo als de oude neger het voorstelde.

Wat de slimme neger niet had kunnen gedaan krijgen met doorslaande bewijsvoeringen, toen de sultane den Rosse op den troon bracht, verkreeg hij nu zoo gemakkelijk als 't maar immers mogelijk was, omdat hij met een tooverdier, met iets bovennatuurlijks voor den dag kwam.

Niet alleen in negerlanden is zulk middeltje aan te bevelen!

De negeraanvoerders vertrokken naar hunne kralen en wij zullen nu eens op onze stappen terugkeeren, om te zien wat er met Oscar Daks gebeurd is sedert de heer Steadily hem voor eene volle maand als gevangene aan het opperhoofd eener kraal had overgeleverd.

De negerkoning hield het woord dat hij den Brit had verpand.

Den heer Daks werd niet het minste leed berokkend, wel integendeel.

Hij bewoonde de best ingerichte hut die er in de kraal te vinden was, kreeg hetzelfde voedsel als het opperhoofd, mocht wandelen waar hij wilde, doch onder het waakzaam oog van een koppel sterkgebouwde en met pijl en boog gewapende negers.

Toch duurde de maand lang, zeer lang voor den armen kerel.

Het verblijf in de kraal stak hem zoo zeer niet tegen, maar de gedachte dat hij daar weerloos op diezelfde plek, in 't hartje van

den Congo moest blijven, terwijl de zoon der gravin met den Brit zijnen weg voortzette en misschien in het zwarte land den dood zou vinden, martelde hem aanhoudend.

En, zou hij nog ooit te weet komen waar de Engelschman met den knaap verbleef?

Want het was zeker dat de heer Steadily zich nu nog meer schuil zou houden voor de moordenaars die een zekere lord Astry op hem scheen af te zenden!

Nooit werd een mensch meer op de aarde vervloekt dan die lord door Daks.

Om den tijd te dooden en misschien wel omdat hij den moed nog niet geheel had verloren wegzinken en van plan was den zoon der gravin toch weer op te zoeken, leerde de heer Daks dag in en dag uit, met onverpoosden ijver de taal der negers.

Als de maand verlopen was en de aanvoerder hem kwam melden dat hij vrij was, kon Daks reeds min of meer, geholpen door handbewegingen en gelaatsuitdrukkingen, met het opperhoofd spreken.

— Ge kunt heengaan, zei de neger.

— Dat ziet er nu een echte droge komiek uit, dacht Daks... Met den besten wil van de wereld heb ik geen woord uit zijn mond weten te krijgen, heb ik hem met moeite eenige keeren kunnen zien gedurende gansch mijne gevangenschap, en nu komt hij mij kort en goed zeggen: ge kunt er van onder trekken!... Ik zal hem dat eens anders aan zijn verstand brengen...

En, tot den aanvoerder:

— Mijn beste jongen, dat kan niet. Waarheen moet ik gaan?

— Weet ge dat niet?

— Neen.

— Wel, blijf dan hier.

— Dat moet ge niet gelooven, dacht Daks... Als ge nu denkt, lieve jongen, dat het hier zoo plezant is, dan vergist ge u grootelijks... Gij hebt niets anders te doen dan neger te spelen, dat is te zeggen, te eten, te drinken, te jagen en te slapen en nu en dan tot uitspanning eenige uwer onderdanen te zien afranselen... Voor u is dit wellicht het ideaal op deze aarde... Dat is echter bij mij het geval niet... Ik moet hier kost wat kost weggeraken.

En, weer het woord richtend tot het opperhoofd:

— Neen, ik ga henen... Ik zal u een schoon

geschenk geven, als ge me een paar gidsen bezorgt.

— Ik bezit al uwe geschenken!

— De schobbejak heeft gelijk, dacht Daks. Al mijn reisgoed is in handen van dien baviaan!... Hoe krijg ik het er uit?... Als hij lust heeft om het te behouden, dan heeft hij slechts een wenk te geven en die ebbenhouten deugniet daar steekt mij zijne lans tusschen de schouders, zoodat de punt voor mijnen neus komt schitteren... Dat zou hij nu toch reeds vroeger kunnen gedaan hebben... Ofwel wilde de zwarte snoef mij eene maand bewaren, voor 't geval dat de Brit eens mocht terugkeeren... Zend hij mij nu ad patras, dan heeft hij me doodeenvoudig te laten oppeuze-

u euvel opnemen, als ge me niet alles weder zoudt gegeven hebben.

— En als ik u eens liet dooden? vroeg de negerkoning.

— Hai! dacht Daks, daar hebt ge 't... Wat nu gezongen?... Als ik een stond aarzel, ben ik er misschien aan.

— De meester zou het weten, sprak hij.

— Ja?

— Zeker en vast: hij leest in het hoofd der menschen, wat ze denken en gedaan hebben.

Het opperhoofd trok weer de lippen van elkaar.

— Hij doet alsof hij glimlacht... 't Is alsof hij beduiden wil: houd uw moeders kinderen



De sultane der Oeylamkoeroes

len door zijne lieve kraalgenooten en te zeggen, als er nog naar mij gevraagd wordt, dat hij mij heeft laten heengaan...

De heer Daks was echter met een paar sterke hersenen bedeed, die vinnig werkten, nu na al die overwegingen, sprak hij weer tot het opperhoofd:

— Ge hebt gelijk in uwe woorden, maar ge ziet er mij nog al eerlijk uit, voor zooveel die mooie deugd hier bekend is... Ge gaat me dus alles teruggeven, want ik verwacht den meester binnen eenige dagen hier, en die zou het

voor den gek!... 't Is onder of boven: dubbel zes of twee apen!... Als ik nu maar in dien doorgerookten pijpekop kon lezen!

— Geloofd ge 't niet? vroeg hij.

De neger schudde ongeloovig het hoofd.

Hij scheen de woorden van Daks te overwegen.

Eindelijk sprak hij:

— We zullen goede vrienden blijven... Gij zult mij een schoon geschenk geven en dan vertrekken...

— Zoo moet het zijn, zei Daks, die water en

bloed gezweet had en wel een flikker zou willen slaan hebben van tevredenheid.

Hij liet zijne vreugde echter niet blijken en vroeg, zeer kalm en koel:

— En mijne gidsen ?

— Zult gij hen betalen ?

— Zeker. En goed betalen.

— Ge kunt er hier wel vinden... Wil ik er een paar aanduiden ?

— Dan krijgt ge een tweede geschenk.

De negerkoning verwijderde zich en eenige oogenblikken later kwamen een vijftiental negers, twistend en lawaaiend, op Daks af.

— Neem mij, meester.

— Hij kent de banen door de wouden niet... Ik weet den weg, meester.

— Gij zijt nooit uit de kraal geweest.

— Ik heb Boma gezien !

— Neem mij, meester, ik ben de beste schutter van heel den stam.

— Ik ook, meester.

— Ge zoudt zeggen, dacht Daks, dat ze hier allemaal zouden wenschen reepen te gaan snijden... Nu, de zweepslagen regenen hier op de hespen van die arme duivels als de brandende zwavelstokken op Sodoma en Gomhara...

En zich tot het opperhoofd wendende:

— Vraag eens wat ze per dag verlangen te ontvangen.

Een gansch kwaartuurs sprak de koning met zijne onderdanen, en ze maakten daarbij een leven dat hooren en zien verging, zoodat tusschendoor op 's vorsten bevel eenige zweepslagen uitgereikt werden.

Eindelijk schenen ze 't eens te worden en de aanvoerder maakte Daks de beslissing der zwartjes bekend.

— Ik neem ze alle vijftien, zei deze laatste, als ze overhand een paar pakken en zakken willen dragen.

— Waarheen trekt ge ?

— Misschien naar Boma.

— Ge zult daar de mannen betalen ?

— Ja.

— Wanneer begeeft ge u op weg ?

— Morgen, maar ik weet niet juist waarheen... Ik moet nog nadenken... Straks weet ik het u te zeggen.

Als de heer Daks teruggekeerd was in zijne hut, wreef hij in zijne handen.

— Dat is prachtig afgeloopen, zei hij... Vijftien man en mijn reisgoed... Als ik nu mijne revolvers nog had was heel het spel in regel. Och, ik zal het met pijl en boog toch ook wel klaar spinnen... Naar Boma?... Voor geen geld ter wereld... Het spoor van Steadily op... Waar de zoon der gravin gaat, moet ik gaan... Ik zal hem vinden!...

Daks strekte zich op zijn deken uit en sliep rustig in...

Des anderdaags verliet hij de kraal, en stelde zich met zijne bende op weg langs de baan die Steadily genomen had.

En wij keeren terug naar de kraal van den sultan aller Oeylamkoeroes en begeven ons naar het gebouw waar het monsterdier van den Brit lag te krochen en te zuchten.

Wij vinden er Steadily, Mol, Janneken en den sultan druk in gesprek.

— Morgen werpen wij het dak van de loods en beproeven de lucht in te gaan, zei de Engelschman. Ik ben er overtuigd van, dat de machine goed zal werken en onze vogel zal vliegen als een arend... Nog een paar verbeteringen en er ontbreekt niets meer... Was het maar al gedaan !

De heer Steadily had zijne gewone kalmte heel en al verloren.

Hij liep rond, gaf inlichtingen over al de onderdeelen van zijnen « vogel », zoodat hij het vliegstoestel noemde, paste hier een stuk aan, draaide daar eene schroef los, deed de machine weer ronkend werken, sprak dan weer met geestdrift over zijne uitvinding, die hij in 't hartje van 't zwarte land, buiten ieders bereik, had weten vorm te geven, in een woord, Steadily was een heel ander mensch geworden.

Mol bemerkte zulks het beste, daar de meester, als de knecht niet dadelijk op 't eerste geschel of geroep toesnelde, zelfs van geen boet meer sprak.

— Ik zal de overwinnaar zijn!... Ik zal er vóór Astry komen!...

— Maar, zoo fluisterde Janneken in Mol's oor, waar wil de meester dan eigenlijk komen ?

— Weet ik het ? klonk het antwoord... Ik heb tot hiertoe gedacht: in een gekkenhuis.

— Maar als die vogel nu eens vliegt ?

— Geloofst gij dat ?

— Waarom niet !

— Kan dat logge ding nu van den grond ?...

Als 't nu nog met gas gevuld was, lijk een ballon, dan misschien wel... Maar nu?

Mol bracht den wijsvinger van zijn rechterhand naar 't midden van zijn voorhoofd en tikte er even tegen.

— Hewel, zei Janneken, ik heb vertrouwen in den meester. Hij zal gelukken.

— Dat is ook mijn gedacht, sprak de Rosse.

— Als we vliegen, dan gaan we verder, meende Mol, en dan is het rijk der Oeylamkoeroes voor u verloren!

— Hoe eerder hoe liever, kreet de sultan... Ik ben mijne blinkdoozen zoo «beu» als koude pap!

— Morgen vliegen we naar de Kaap der Goede Hoop, zei Steadily... Daar zal ons vertrekpunt wezen!... Gelukken of sterven!... Ziet eens!

Hij stelde de machine in werking en de twee vleugels van den vogel bewogen, terwijl heel het toestel als opgelicht werd.

— Hij zal vliegen... Ik kan zesdubbel kracht ontwikkelen en zooveel electriciteit uit de lucht halen als ik maar wil. Morgen gaan we de hoogte in.

— De Kaap der Goede Hoop, wat is dat voor een beest? vroeg de Rosse.

— Het uiteinde van Afrika, antwoordde Janneken.

— Wat gaan we daar uitrichten?

— Ge hebt het gehoord, zei Mol, gelukken of sterven... Een plezant vooruitzicht... Ik zou nog liever hier bij de Oeylamkoeroes blijven... Hier loopen we die kans niet...

— Hier blijven! kreet de Rosse. Hier blijven! Neen dan liever naar de Kaap der Goede Hoop of naar het einde van de wereld... Ik herhaal het: ik heb er hier genoeg van tot over de ooren!...

Des anderdaags zou de heer Steadily dus het toestel beproeven, dat hij na jarenlangen en noesten arbeid had uitgevonden.

Als de Rosse terug in zijn paleis kwam, bevond de sultane zich aan den uitgang en, met een angstig gelaat, verzocht zij hem even naar haar te willen luisteren.

— Uw leven loopt gevaar, zegde zij.

— Wat vertelt ge?

— Heel Oeylamkoeroe is in opstand.

— Wie zegt dat?

— Een man, die de vertrouweling was van mijnen vader en mij verknocht is als een slaaf,

is me komen verwittigen. Al de hoofden van de kralen van uw rijk hebben hunne krijgslieden bijeengebracht en zij zullen dezen nacht of morgen vroeg uwe hoofdkraal binnenrukken en u en uwe vrienden dooden.

— Zoo, zoo, zoo!

— Naar het schijnt worden zij aangevoerd door eenen blanke.

— Dien zullen we doen vierendeelen, als we hem te pakken krijgen!

— De mannen van uwe hoofdkraal zullen met de andere meêdoen, want sinds ge vrede hebt gesloten met de Wyliankoeroes, hebben zij geen vertrouwen meer in u.

— Dat is erger.

— Als ge aan uw leven houdt...

— Zeker!

— Dan moet gij uwe vrienden verwittigen en wij moeten vluchten.

— Waarheen?

— In het woud.

— En dan?

— Daar blijven wonen.

— Op eenen boom?

— Doet ge dat niet, dan zult ge gedood worden!

— Een aangenaam vooruitzicht: naar de andere wereld gezonden worden of boschaap spelen!... Ik zal er den heer Steadily eens gaan over spreken.

De Rosse begaf zich onmiddellijk naar den meester en bracht hem op hoogte van den toestand.

— Dat is niet erg, klonk het antwoord.

— Niet erg? riep de Rosse verbaasd uit. Ze willen ons vermoorden!

— We zullen hun de gelegenheid niet geven om daartoe over te gaan. 't Is eene heerlijke gelegenheid om mijn luchtschip te benuttigen.

— En, als het eens niet vliegt?

De Brit keek den sultan met verbolgen blikken aan en snauwde hem toe:

— Het zal vliegen!

— Indien gij er zoo zeker van zijt, kunnen we er mede vluchten.

— Dat zullen we!... Laat ons spoedig het dak van het hok van mijnen vogel wegbreken.

De vier blanken, geholpen door Tarara, zetten zich dadelijk aan het werk en op kor-

ten tijd was het bovengedeelte van de loods opgelegd.

— We zullen het veiligste wezen in de loods zelve, zei Steadily... Laat ons hier den nacht doorbrengen, en is er onraad, dan kunnen we toch eenigen tijd onze vesting verdedigen, terwijl ik de machine in werking breng... Moet ge de sultane niet verwittigen?

— Ze zullen haar geen kwaad doen... Als ze een der opperhoofden wil huwen, die dan sultan is, dan zal alles hier wel kalm worden... Ik ben niet in de wieg gelegd om te regeeren... Ge moogt me gelooven of niet, maar ik zwierf nog liever met mijne harmonica's nachts door de straten van Antwerpen, dan hier op dat heuveltje in vastenavondkleeren onder den palmboom te zitten!...

De raad van den heer Steadily werd gevolgd en de vijf mannen brachten den nacht door in de loods, op beurt wakend.

Alles bleef kalm...

Daar kwam de dag met de schitterende zon te voorschijn en de sultan was op het punt de loods te verlaten, toen opeens eenige geweerschoten weerklonken en een lawaai van honderden stemmen zich hooren liet.

De Oeylamkoeroes hadden gedurende den nacht, in de grootste stilte, de kraal ingesloten en rukten er nu binnen langs verschillende bressen in de omheining.

De schildwachten vuurden hunne geweren af, doch werden gegrepen en gedood, terwijl de andere krijgslieden der hoofdkraal de invallers op juichtkreten onthaalden.

De opperhoofden drongen in het paleis, waar ze slechts de sultane, hare vrouwen en eenige dienaars vonden.

Het plein zag zwart, — zwart is hier wel het gepaste woord — van krijgslieden.

Toen de opperhoofden terug uit de woning van den sultan kwamen, werd er bevel gegeven de loods met het ondiep te bestormen.

De zwarten, die wisten wat voor een vreeselijk monster in het gebouw rustte, dorsten geen stap in die richting doen.

De oude aanvoerder riep en tierde, maar de negers waren niet te bewegen op de loods aan te loopen.

Plotseling liet het ondiep zijn gekroch en gesnuif hooren.

De negers werden door angst aangegrepen en deinsden...

De oude hoofdman riep dat hij alleen het

voorbeeld zou geven, maar bleef toch als op zijne plaats genageld staan, toen hij bemerkte dat niet een der andere opperhoofden bereid scheen hem te volgen.

Daar opende zich de dichte rangen der zwarten en een blanke, op eenen muilezel gezeten, kwam te voorschijn.

— Dat is de kerel die Janneken heeft willen schaken, kreet Mol, die door een opening in den wand van de loods het tooneel op het plein gadesloeg.

— Ja, zei de Rosse, dat is onze blanke neger!... Hoe komt die hier...

Hij stak den loop van zijn geweer door het gat, legde aan en gaf vuur.

Man en dier rolden op den grond.

Daks, want hij was het, sprong dadelijk weer recht en verdween tusschen de negers.

— Ik heb een verkeerden ezel getroffen, zei de Rosse, als hij bemerkte dat het dier bleef liggen.

Eenige kogels en een regen pijlen werden tegen de loods afgezonden.

Met geweerschoten werd van uit het gebouw geantwoord en een drijtal negers tuimelden in het zand.

— De kogels der zwarten dringen door den wand, zei Mol. Als we niet maken dat we hier weggkomen, zullen we getroffen worden. Gelukkiglijk hebben ze niet veel kogels.

— Als ze de loods bestormen zijn we verloren.

— De machine heeft geene kracht genoeg, riep Steadily... Ge moet nog minstens een kwart uurs de aanvallers op afstand houden.

— Dat is niet mogelijk!

— Vuur maar aanhoudend uwe geweren af.

— En als onze patronen op zijn?

— Dan hoop ik u mede in de hoogte te kunnen nemen.

— En gaat het niet!

— Dan sterf ik bij mijn vogel!

— En wij ook! kreet de Rosse, die snel na elkander een viertal negers omver schoot. Ik heb er geen lust toe!

Het zweet leekte in dikke druppels van het gelaat van den heer Steadily.

Bleek maar kalm bracht hij de machine in werking.

De vogel bewoog niet.

— Nog vijf minuten! riep hij. Nog vijf!

De negers lieten een vervaarlijk geschreeuw hooren en kwamen allen te zamen, in dichte rangen, naar het gebouw geloopt.

— Te laat! kreet Mol.

De kleine deur van het gebouwtje werd bestormd.

Nog een oogenblik en het zou ingebeukt zijn.

De blanken waren reddeloos verloren.

Langzaam bewoog zich een vleugel van het sidderende monster.

Ook de andere kwam in beweging.

— Wij gaan! riep Steadily, met eene rauwe stem, die niets menschelijks meer bevatte.

De blanken sprongen in het soort bootje, dat het onderste gedeelte van het luchtschip vormde.

Het deurtje van de loods stortte naar binnen op den grond.

De twee negers die in de loods wilden, vielen onder de schoten van Mol en den Rosse...

Maar twee, drie andere zwarten drongen vooruit, door de anderen daar buiten opgestuwd.

Toen gebeurde er iets, dat de negers met ontzetting vervulde.

De twee vleugels van het monster sloegen open en de loods vloog met een vreeselijk gekraak uiteen.

Al de zwarten namen de vlucht en ijlden, zoo snel het hunne beenen toelieten, buiten de kraal.

De aarde dreunde onder de met volle kracht werkende machine en het luchtschip verliet den vasten grond...

Schuin, de achtersteven naar beneden, ging het de hoogte in...

Op het plein stond nog alleen de heer Daks. Hij hief de armen wanhopig ten hemel...

— Ik schiet op hem! sprak de Rosse en legde aan.

— Neen, kreet Steadily, dit heugelijk oogenblik mijns levens mag door geen moord ontsierd worden.

— Dan is dit toch voor hem, zei Mol, en hij greep een zakje met parels en slingerde het naar beneden, in de richting van den blanke, juist op het oogenblik dat deze de handen boven zijn hoofd opstak.

In volle gelaat werd Daks door het zakje getroffen, dat openborst en een regen van parelen rond den nieuwen Sherlock Holmes uitstortte.

En het luchtschip, gekomen op een vijftigtal meters hoogte, vloog met groote snelheid door de ruimte...

— Hurah, hurah! riep Steadily. Leve Groot Britanje! Hurah!...

HOOFDSTUK XIX

HET DOEL VAN JOHN M. STEADILY



Snel vloog de groote vogel door de ruimte.

De reizigers, die zich geruimen tijd aan de stangen van het toestel vastgeklampt hadden gehouden, en door den schrik overmand geen woord hadden gesproken of geene beweging hadden gemaakt, begonnen eindelijk vrijer te ademen en kalmer te worden...

Onder hen verschenen en verdwenen met de snelheid van een cinematographe bergen en dalen, vlakten en wouden, velden en kralen, rivieren en meren, en het luchtschip daalde en klom gehoorzaam aan zijnen geleider, die met van vreugde stralend gelaat aan het stuurtoestel was gezeten.

Een viertal uren had de vogel zich goed gehouden, maar dan bemerkte de heer Steadily dat zijne machine stilaan hare kracht verloor

en, daar juist eene groote kraal in het zicht kwam, besloot hij naar beneden te komen.

De vogel nam weer eene schuine richting aan en streek vlak voor het dorp neder.

Een schok, die de reizigers dooreen wierp als waren ze kegels door den bal geraakt, en met opengespreide vlerken lag de vogel op vasten grond.

De bewoners van het dorp, die voor hun omheining waren samen komen loopen, zoodra het luchtschip was opgemerkt geworden, waren in hunne hutten gevlucht, toen zij het zonderlinge dier hadden zien neerkomen.

Mol en de Rosse begaven zich naar de kraal, daar zij levensvoorraad wenschten te bekomen.

Reeds was het een groot gewicht voor Steadily's machine zoo vijf man op te lichten en buiten eenige zakjes met parelen en koperwerk, was er niets van het pakgoed van den Brit medegenomen geworden.

De ingangen van de omheining waren potdicht gesloten.

Alles was daar binnen stil, als bevond er zich geen levend wezen in gansch de kraal.

— Dat ziet er hier lief uit, zei Mol. Hoe geraken wij hier nu tot bij die blinkdoozen?

Hij beukte met de vuisten op het soort poort dat den doorgang afsloot.

Geen geluid werd in de kraal vernomen.

— Dat zal spoedig klaar wezen, sprak de Rosse. Ik scheur bijna van den honger en dan ben ik tot alles in staat!

Hij klauterde tegen de omheining op en wipte er over.

— Als we nu maar geen pijl of geene lans in den rug ontvangen, zei deze laatste.

— Dat is niet te vreezen. Onze vogel zal de kerels te veel ontzag inboezemen. Kom, we zullen maar ineens af naar het opperhoofd gaan.

Zij stapten, langzaam, op alles acht gevend en den vinger aan den trekker van hun geweer, voorbij een aantal hutten.

Geen geluid trof hun oor.

Zij kwamen op een soort plein, waar eene groote hut op eene hoogte was opgetrokken.

— Dat is waarschijnlijk het vorstelijk paleis, zei de Rosse.

— Dat zullen we weldra weten... Als de koning daar nu maar niet dood is en geene treurende dochter heeft nagelaten, zooals de sultan der Oeylamkoeroes.

— Dan zet ik het op een loopen, antwoordde de Rosse, en gij kunt dan de boodschap maar doen. Misschien wordt gij dan sultan!

— Wel bedankt voor de eer...

Ze waren den ingang van de vorstelijke hut genaderd.

— Kijk eens, daar boven de deur, hoe mooi die versiering, sprak Mol.

— Waar?... Maar, dat zijn doodskoppen.

— Zooals ge zegt.

— 't Is een echt knekelhuis.

— Weet ge wat dat beteekent?

— Neen.

— Dat de lieve jongens hier hunne vijanden slachten en oppeuzelen.

— Menscheneters!

— Ik geloof het.

— Willen we dan maar teruggaan.

— Met ledige handen.

— Neen, mijn beer grolt te hevig.

— Laat er ons dan onzen doodskop maar eens aan wagen!

Terwijl ze deze woorden aan den ingang van het paleis wisselden, waren eenige negers tot op het plein gekomen.

De Rosse wendde zich om en bemerkte het groepje zwarten.

— Hier hebben we eenige blinkdoozen, zei hij. We zullen nu toch kunnen zeggen, wat wij hier komen doen.

Zij traden op de negers toe.

Deze wierpen zich op de knieën, staken de handen op als om genade af te smeeken, bogen dan het hoofd tot tegen den grond en bleven in deze houding liggen.

— Wat is me dat nu weer! kreet de Rosse. Als die kerels daar zoo blijven, met hunnen neus tegen de aarde, dan zullen we er niet veel uitkrijgen.

— Ze willen absoluut, sprak Mol, dat wij hen in hunnen nek zien!

De Rosse had tijdens zijn verblijf in de kraal der Oeylamkoeroes nog al wat Congoleesch geleerd en hij kon dan ook den negers diets maken, dat ze zich moesten oprichten.

Zij gehoorzaamden onmiddellijk.

— Ge doet ons veel eer aan, zei de Rosse, met uwen neus te onzer intentie tegen den grond te tikken, maar ik ben aan al die eer gewoon, want ik ben sultan der Oeylamkoeroes. Ik zou nu liever een paar geiten, eenige vogels, brood en vruchten en zoowat van alles in dien aard naar mijne medeburgers zien dragen.

De sultan, die van uit zijn paleis het tooneeltje had gadegeslagen, had eindelijk moed genoeg gekregen om te voorschijn te komen en had den laatsten volzin van den Rosse gehoord.

— Ik zal er doen voor zorgen, sprak hij.

De Rosse en Mol wendden zich bij 't hooren dezer woorden om en het opperhoofd knielde ook en wierp zich om zoo te zeggen plat ter aarde.

— Dat ziet er den baas uit van « Het Doodskoppeken » zei Mol.

— Hij ziet er al zoo braaf uit als die andere menscheneters... Zeg eens, sta nu maar op, we hebben uwen rug al lang genoeg gezien.

Maar de negerskoning verstond geen vlaamsch en bleef liggen.

— Sta op, zei de Rosse in 't Oeylamkoe-roesch, en de man stond oogenblikkelijk op zijne twee pikkels en staarde de twee blanken met grooten eerbied en nog grootere nieuwsgierigheid aan.

— Maak nu dat we voedsel hebben, zei Mol, want onze makkers zullen ook met plezier iets onder de tanden voelen.

— Ik heb reeds bevolen dat men u brenge al wat we bezitten.

— Zoo versta ik het.

— Gaat ge eens mede tot in mijne woning, waar ge heer en meester zijt.

— Hij is verlekkerd op onzen doodskop, zei Mol.

— Mijne vrouwen zouden u willen zien.

— Die heeft er meer dan eene, kreet de Rosse. Laat ons spoedig maken dat we wegkomen.

— Geen tijd, zei hij tot den neger en hij verliet met zijnen makker dadelijk de kraal.

Op hunnen doortocht knielden al de zwarten en bogen het hoofd ter aarde.

Pas waren onze helden terug bij den grooten vogel, of zij zagen eenige negers, die verschillende voorwerpen droegen, uit de kraal naar hen toekomen.

— Daar zijn de restaurant-bedienden, zei Mol. Als er nu maar iets op de kaart staat, dat we gaarne eten... Wie weet of het geen negerskop *à la tortue* is of een negerspootje met ajuntjes!...

De zwarten kwamen nader, doch bleven op een grooten afstand van het luchtschip stil.

— Ge zoudt zeggen dat ze van gedacht veranderd zijn en ons niets wenschen op te dienen.

— Dat is het niet, sprak Steadily. Het is mijn « Eagle — want hij had zijn vliegtuigstel « Arend » gedoopt — die hen met schrik slaat. Ga eens tot bij die brave jongens en breng ze tot bij ons.

Tarara begaf zich bij de zwarten, sprak geruimen tijd met hen, doch keerde alleen bij de blanken weder.

— Ze durven niet, zoo luidde zijn bescheid. Ze hebben een overgrooten eerbied voor

onzen vogel en voor ons niet minder, daar wij met dit dier uit de zon of uit de maan zijn gekomen, meenen ze. En, 't is de eerste maal dat ze blanke menschen zien, en dan komen die nog uit de lucht gevallen!

— We zullen dan maar zelf de geschenken van het opperhoofd gaan afhalen.

Allen gingen naar het troepje negers, die het wild en de vruchten op den grond hadden geplaatst en weer geknield ter aarde lagen, als de blanken hen genaderd waren.

Er was voedsel genoeg om twintig menschen te spijzen maar de aan stukken gehakte reebokken en de gepluimde vogels waren rauw.

— We zullen ze wel gekookt en gebraden krijgen, sprak Mol. Laat ons maar een vuurtje aanleggen en ik zal u zoo'n pluimdier aan het spit toebereiden, dat ge er nooit beter zult geproefd hebben.

Zeer lekker was het maal niet, maar de honger is de beste saus en het vleesch, al was het niet al te gaar, werd toch naar binnen geholpen.

Morgen of dezen nacht nog vliegen we verder, zei Steadily, en we zullen dan wel ergens aanlanden waar voedsel voor beschaafde menschen te vinden is.

Eene kleine tent werd tegen de « Eagle » opgesteld, en daar ze ver van wouden en bergen verwijderd waren, hadden ze niets van wilde dieren te vreezen.

— En van de negers nog minder, meende Steadily, daar ze wel een goed eind van onze vogel verwijderd zullen blijven... We kunnen dus zonder vrees de oogen sluiten.

Ze waren allen afgemat en werden spoedig door een diepen slaap overmeesterd.

Reeds was er een gat in den dag als ze ontwaakten.

Ze namen voor hun ontbijt slechts eene kom sterke koffie en eenige vruchten.

Daarna koos ieder zijne plaats tusschen de stangen van het luchtschip. Steadily zette de machine in beweging en de « Arend » steeg weer de ruimte in als een echte vogel en vloog met groote snelheid voort.

In den namiddag kwam eene kleine stad in 't zicht, die met aarden dammen versterkt scheen en waarin witte huizen, met deuren en platte daken, vensters te bespeuren waren.

— Wat mag dat zijn?

— Wel, dat ziet er eene Araabsche neder-

zetting uit, antwoordde Tarara. Als we daar nederkomen, zullen we goed voedsel en een zacht bed vinden.

— Twee dingen die we al lang noodig hebben, sprak Mol.

— Wij zullen bij de Arabieren een bezoek afleggen, zei Steadily.

Vlak voor het stadje streek de « Arend » neer.

Oogenblikkelijk waren de reizigers door negers omringd, die er beschaafder uitzagen dan degenen welke zij tot hiertoe hadden ontmoet en wien de groote vogel meer nieuwsgierigheid dan angst scheen in te boezemen.

Tusschen de zwarten waren ook talrijke bruine lieden, in het witte kleed en den mantel der Arabieren gehuld.

Mol en de Rosse hadden de grootste moeite om de negers op eenigen afstand te houden en hun te beletten aan al de gedeelten van den zonderlingen vogel de handen te steken.

De heer Steadily had zelfs een paar negerknappen moeten verjagen, die reeds als apen in het ijzerwerk van den « Arend » gekropen waren.

— Ik zie die blinkdoozen nog liever wat minder beschaafd, zei Mol... Ge hebt er dan zooveel last niet mede... Wilt ge maken dat ge daar wegkomt, gepotlooden schelm!... Is er hier dan geene politie?... Als ge geen tien passen verder gaat, trap ik op uw Adamshoenen, zwarte curieusneus!...

Een Araab, rijk gekleed en voor wien allen ontzag schenen te hebben, want hij kon zonder een woord te moeten spreken, door de opeengeperste menigte heen tot bij den heer Steadily geraken, kwam den luchtreiziger uitnoodigen een bezoek te brengen aan den opperscheik of gouverneur, die in de stad verbleef en verlangde den luchtreiziger te zien en vriendschap met hem te sluiten.

— Zoodra mijne machine stil ligt, antwoordde Steadily, zal ik mij bij den scheik aanmelden, met mijne blanke vrienden... Is het niet mogelijk eenige vastberaden mannen te zenden, om mijn luchtschip te bewaken?

— Dadelijk zullen zij hier zijn, sprak de Arabier, die zich haastig verwijderde en weldra terugkeerde, vergezeld van een twintigtal krijgslieden, die op minder tijd dan er noodig is om het te beschrijven, de negers op eerbiedwaardigen afstand hadden gedreven en zich dan rondom den « Arend » plaatsten,

zoodat niemand de vliegmaschine kon naderen.

De Arabier leidde den Engelschman, Janneken, den Rosse en Mol de stad binnen en naar de woning van den gouverneur.

Deze verwelkomde de blanken op den drempel zijner woning en leidde hen door zijn huis naar een terras, waar rond eene groote tafel een aantal araabsche zetels stonden en eene verfrisschende koelte heerschte onder palmen en andere boomen met groote kruinen.

De vreemdelingen namen plaats en onmiddellijk werd thee opgediend en een stapel warme koekjes, waarop de blanken, — de heer Steadily zoowel als de anderen — aanvielen alsof ze in langen tijd geen voedsel meer hadden genoten.

Theepot, borden, schalen en kopjes waren van gedreven zilver.

De heer Steadily wisselde eenige volzinnen met den opperscheik, die den luchtreiziger voorstelde eenigen tijd in de stad te verblijven...

De Brit, die na al hetgeen er in den laatsten tijd was voorgevallen, ook wel naar een paar dagen rust snakte, nam dit voorstel aan.

— Ik zal met u gaan, om u naar uwe woning te geleiden, zei de gouverneur...

Het huis, dat de Arabier ter beschikking stelde van den Engelschman, was zeer gerieflijk ingericht, met slaapkamers, eetzaal, keuken, badplaats, zoodat het aan eene Europeesche woning niets te benijden had.

Het lag op eenigen afstand buiten de stad, niet ver van de plaats waar de « Arend » was neergekomen, en was van eene versterking voorzien, die het buiten bereik van booze lieden en wilde dieren stelde.

Pas waren onze helden in het huis gekomen, of een troep slaven bood zich aan, dragers van talrijke levensmiddelen, die door de Arabieren aan de Europeanen werden aangeboden: een schotel met rijst en een gestoofd kieken, warme aardappelen met botersaus overgoten, tarwe koeken, meloenen, granaatappels en andere smakelijke vruchten.

— Hier zou ik nu opnieuw sultan willen worden, zei de Rosse, en er wel wat langer regeeren dan bij dien leelijke Oeylamkoeroes.

— Die u in de lucht gejaagd hebben!

— Als ik nog eens langs dien kant kom, zei de onttroonde vorst, zal ik hen dat betaald zetten!

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penttekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoe	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762